

VOITTANUT SOSIALISMI JA KAPITALISMIN HENKIVARTIJAT

MIKSI SOSIALISMIN SAAVUTUKSET NEUVOSTOLIITTOSSA ÄRSYTTÄVÄT TAANTUMUKSELLISIA?

Merkkitapahtuma suuren neuvostovaltion elämässä — sen kolmikymmenvuotispäivä — herättää porvarillisissa maissa toisistaan jyrkästi eroavia mielialoja. Kaikki sosialismin ystävät ja kannattajat, kaikki vilpittömät demokraatit riemuitsevat. Kaikki sosialismin ja todellisen demokration viholliset kyräilevät levottomina ja kirskuttavat äkeästi hampaitaan.

Mistä aiheutuu tämä taantumusleirin levottomuus? Tietäväthän taantumukselliset hyvin, että Neuvostoliitto on rauhaarakastava suurvalta, joka ei uhkaa mitään muita valtioita. Niin, sen he tietävät, mutta he tietävät myös, että Neuvostoliitto on työläisten ja talonpoikien valtio, joka esimerkiksi, sosialistisella järjestelmällään tekee voimakkaan elähdyttävän vaikutuksen porvarillisten maiden työläisiin.

Entisinä aikoina, ennen vallankumousta, kun sosialismi oli olemassa vain tieteellisenä teoriana ja työväenliikkeen ohjelmana, kunkin maan porvariston oli verrattomasti helpompaa vastustaa sosialististen vakaumusten tunkeutumista työtätekevien tietoisuuteen. Kapitalismin puolestapuhujat saattoivat silloin »kumota» sosialismin mitä mutkattomimmalla todistusperusteella, selittäen sen mukamas toteutumattomaksi utopiaksi.

Sen sijaan nyt, kun kuudesosassa maapalloa jo vallitsee voittanut, kukoistava ja yhä kehittyvä sosialismi, porvariston viisaimmillekin jesuiitoille käy vaikeaksi todistaa sosialismin toteutumisen »mahdottomuus». Kun kerran sosia-

lismien rakentaminen on ollut mahdollista Venäjällä, niin miksi sitä ei voitaisi tehdä meilläkin, päättävät miljoonat pääoman palkkaorjat järkkymätöntä proletaarista logiikkaa noudattaen.

Juuri tämä proletaarinen logiikka herättääkin pelkoa viimeisiä aikojaan elävän kapitalistisen järjestelmän henkivartijain leirissä. He pelkäävät omia työläisiään, omaa kansaansa.

NÄENNÄISTÄ SOSIALISMIA

Hämätäkseen porvarillisten maiden työläisiä monet lahoavan kapitalismin puolustajat joutuvat nykyään välttämättömyyden pakosta esiintymään sosialismin punaiseen viittaan verhoutuneina. Kaikkein veijarimaisimmat heidän joukostaan ovat julistaneet, että sosialismin peruseriaatteet eivät enää kohtaa Länsi-Euroopassa vastaväitteitä porvaristonkaan taholta.

Niinpä sellainen ovela kapitalismin puolustaja kuin Ranskan oikeistososialistien johtaja Léon Blum puhuesaan viime vuonna työväenpuolueen konferenssissa Bournemouthissa Englannissa liverteli vallan satakielen lailla:

»Euroopan kansat ovat kokeneet syvällisiä muutoksia. Ne ovat tietystä mielestä muuttuneet melkein yksimielisesti sosialistisiksi. Tuskinpa kukaan nykypäivien Euroopassa kiistääne sosialismin peruseriaatteita.»

Englannin työväenpuolueen johtajat eivät ole jääneet jälkeen Blumista näennäisen sosialismin mainoskampanjassa. He lupailivat keväällä 1945 vaalien alla pidetyssä konferenssissaan varsin suuriäänisesti »rakentaa sosialistisen yhteiskunnan kapitalismin puitteissa» ja »panna alulle hankkeen, joka itse asiassa merkitsee yhteisestä suostumuksesta tapahtuvaa vallankumousta», kuten prof. Harold Las-ki asian ilmaisi.

Käytännössä tämä labouristinen »yhteisestä suostumuksesta tapahtuva vallankumous» toteutui, kuten tiedämme, vain kahden liiketoimen muodossa. Hallitus ensiksikin päätti lunastaa Englannin pankin osakekannan maksaen samalla osakkeiden omistajille runsaskätiset korvaukset, jotka takasivat heille 12 % vuositulot. Rahamiespiirien lehti »Financial Times» kirjoitti tämän operaation johdosta, että pankin asema jää ennalleen ja »City tulee tervehtimään tapahtumaa tyydytyksen tuntein».

Toiseksi hallitus päätti siirtää Englannin hiilikaivokset kapitalistisen valtion omistukseen. Kaivosteollisuuden harjoittajien liiton edustaja Robert Foot kiiruhti oitis ilmoittamaan kaivosten omistajien olevan suostuvaisia toimenpiteeseen. Asia näet oli siten, että Englannin teknisesti vanhentuneiden kaivosten omistajat olivat joutuneet vararikon partaalle, ja nyt työvänehallitus tarjosi heille suuria lunastuskorvauksia valtion varoista. Siitä, kuinka mielellään englantilaiset kaivoksenomistajat suostuivat tähän valtion varojen rohmuaamiseen, oli myös silloinen polttoaine- ja voimatalousministeri Shinwell hyvin tietoinen. Hän lausui mm.:

»Luuletteko, etteivät he riemastu siitä. Hiiliteollisuus pottee vaikeata sairautta ja monet ovat iloisia päästessään eroon kaivoksistaan.»

Työvänehallituksen kansallistamisohjelman muut toimenpiteet on pantu vihreän veran alle. Kaikki työvänehallituksen aikaansaannokset »sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi» näin ollen supistuvat itse asiassa siihen, että se on ommellut kaksi paikkaa englantilaisen kapitalismin vanhoihin housuihin. Ja millaista kohua siellä pidettiin kään »sosialistisesta Englannista» ja sen »sosialistihallituksesta»!

Moinen »korvikesosialismi» ei tietenkään lämmitä työläisiä eikä liioin puistata kapitalisteja. Hiilikaivoskapitalistit voivat yksinkertaisesti investoida pääomansa toisiin, edullisempiin riistoyrityksiin. He eivät siis lakkaa olemasta riistäjiä, yhteiskunnan elävää ruumista kuihduttavia vampyyreja. Mutta jos Englannin työväenjärjestöt ottavat vakavissaan päiväjärjestykseen kysymyksen kapitalistisen riiston hävittämisestä, tehtaiden yksityisomistuksen lakkauttamisesta ja kapitalististen saalistajien syrjäyttämisestä kansantalouden johdosta, niin silloin tietysti aukenee tie väärentämättömään sosialismiin. Se ei kuitenkaan ole illusorinen »yhteisen suostumuksen» tie, vaan työväenluokan ja suurporvariston välisen vakavan taistelun tie.

Englannissa nykyisin vallitseva ja työvänehallituksen vaalima järjestelmä taasen on ehdottomasti aitoa, vaikkakin vahvasti pahentunutta emäkapitalismia. Kaikkalainen »kapitalismin puitteissa rakentuva sosialismi» on vain tuon saman saalistajakapitalismin puitteissa versovaa avutonta valeviisautta.

JALO MUTTA VAARALLINEN ESIMERKKI

Neuvostoliitossa ei ole riistäjiä eikä ihmisten riistoa.

Kaikki tehtaat, kaivokset, pankit, rautatiet, metsät ja kaupunkien sekä teollisuusyhdyskuntien asuntokiinteistöt ovat yleiskansallista omaisuutta, sosialistisen valtion tai osuustoimintajärjestöjen omaisuutta. Entisten kartanonherrojen tilukset ja riistäjäkulakkien maat on annettu talonpoikien kollektiivitalouksille tai valtion maatalousyrityksille. Neuvostoyhteiskunnassa toteutetaan todellista sosialismin periaatetta: »jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan». Meillä ei ole eikä voi olla työttömyyttä, ei ole työläisen epävarmuutta huomispäivästä. Kurjuus sosiaalisena ilmiönä on hävitetty ainiaaksi valtaisan laajan neuvostomaan kaupungeista ja kylistä.

Tämä todellinen, jo vallitseva sosialismi herättää katkeraa kiukkua kaikkien, jopa Neuvostoliiton rajoista etäsimpimpienkin kapitalistimaiden taantumuspiireissä. Juuri tämän tunnusmerkin, neuvostovastaisen kiukun ilmausten nojalla siellä voidaan varmimmin todeta, ketkä ovat taantumusmielisiä ja elimellisesti kiinnostuneita riistojärjestelmän säilymisestä.

Suuttumuksen valtaamien taantumuksellisten silmissä jo pelkkä neuvostojärjestelmän olemassaolo on röyhkeä haaste heidän »länsimaiselle» eli »kristilliselle» elämäntavalleen. Porvarillisissa maissahan iskostetaan ihmisten mieliin koulun penkiltä alkaen käsitystä, että yhteiskunnan jako rikkaisiin ja köyhiin, omistaviin ja omistamattomiin on ikuinen ja luonnollinen sosiaalinen järjestys; että rikkaat ovat olemassa voidakseen »antaa työtä» köyhille ja että köyhien tulee sen vuoksi tehdä kaikissa olosuhteissa nurkumatta työtä isännilleen. Sellainen on isiltä peritty elämänjärjestys, eikä sen oikeudenmukaisuutta ole lupa epäillä. Teollisuusyrityksen omistaja sekä maatilalan omistaja — kapitalisti sekä kartanonherra — ovat yhteiskunnan tukipylväitä ja jos ne kaadetaan, luhistuu koko yhteiskuntarakennelma...

Mutta Neuvostoliiton työtätekevät ovat kaataneet nuorapastuneet tukipylväät, tehneet tyhjäksi porvariston ideologioiden kaikki opinkaavat ja olettamukset ja rohkenevat nyt elää ilman riistäjiä, elää ja lisätä hyvinvointiaan. Eikö se ole kuohuttavaa!

Entä mikä tartuttava esimerkki se on toisten maiden työtätekeville! Ajatelkaa vain vaikkapa kurjuuden poistamista kuudennesta osasta maapalloa. Mitä vaarallisia ajatuksia saattaakaan herättää tieto siitä esimerkiksi Lontoon tai Länsi-Euroopan ja Amerikan muiden suurkaupunkien slummikortteleissa värjöttelevien miljoonien osattomien mielissä. Tai jos ajatellaan Yhdysvalloissa alati kasvavan työttömien joukon mielialoja tai niitä neljää miljoonaa vaeltavaa maatyöläistä, jotka kärsivät siellä — monimiljoonikkojen luvatussa maassa — alituista ravinnon ja vaatteiden puutetta ja elävät perheineen aivan epäinhimillisissä oloissa.

Eivätkö nuo miljoonat kapitalistisen järjestelmän uhrin kaipaa pelastusta puutteesta ja kurjuudesta? Joukkokurjuuden poistaminen kapitalismin oloissa ei kuitenkaan ole vain mahdotonta, vaan se on kapitalistien kannalta epäsuotavaakin. Onhan näet todistettu tieteellisesti ja käytännön kokemuksen nojalla, että jos kapitalistisissa maissa vakinaisena ilmiönä esiintyvä »vapaa työvoima», so. nälkäisten työnetsijäin vara-armeija tilapäisesti supistuu jossakin, niin työssä olevien käy helpommaksi saavuttaa joltisiakin palkankorotuksia, ja se uhkaa alentaa kapitalististen voittojen korkeaa tasoa. Sen vuoksi hallitsevat pääoman edustajat pitävät aina huolen siitä, ettei piilevä tai avoin työttömyys äärimmäisen kurjuuden muotona ja palkkatasoon alentavasti vaikuttavana alituisena painostustekijänä pääse mainittavasti vähenemään tilapäisen vilkastumisen vuosina. Päinvastoin, kurjuus tempaa pyörteisiinsä yhä suuremman osan työtätekevistä.

Näin ollen siis sellainenkin yhteiskunnallinen mätäpaise kuin laajojen kansanjoukkojen äärimmäinen kauhistuttava kurjuus kuuluu tärkeänä osana »länsimaiseen elämäntapaan» eli niin sanottuun »kristilliseen sivistykseen». Ja uyt neuvostoyhteiskunnan esimerkki saattaa häpeään tämänkin ihanuuden.

APUA! MISSÄ ON YHTEISKUNNAN LOISELÄJIEN VAPAAUS?

Porvarillisen demokratian äänitorvien monista neuvostovastaisista puheista käy ilmi, että mainittuja herroja arveluttaa erityisesti se neuvostoyhteiskunnan periaate, joka on perustuslaissamme ilmaistu seuraavin sanoin:

»Työ Neuvostoliitossa on jokaisen työhön kykenevän kansalaisen velvollisuus ja kunnia-asia sen periaatteen mukaan, että 'ken ei työtä tee, hänen ei syömänkään pidä'.»

Kuullessaan tästä periaatteesta porvarillisen järjestelmän henkivartijat nostavat oitis metelin »kauheasta diktaatturista» ja »yksilön vapauden» puuttumisesta. Heidän konseptioidensa mukaan asia on niin, että yksilönvapauden vallitessa ihmiset valitsevat välttämättä sellaisen elämäntavan, johon eräät loiseläjät ovat tottuneet.

Me emme tietenkään kiistä sitä, että sellaisiakin ihmisiä on olemassa. Mutta juuri heitä pitää kasvattaa uudelleen työteliääseen, tosi-inhimilliseen elämään. Juuri heille pitääkin muistuttaa, että »ken ei työtä tee, hänen ei syömänkään pidä». Muuten on mahdotonta vapautua kapitalismin paheellisista jäänteistä ihmisten ajattelutavassa. Uudestikasvatuksen kuluksa he kuitenkin oppivat kunnioittamaan työteliästä elämää ja pitämään työtä sosialistisen yhteiskunnan hyväksi kunnia-asianaan.

Tämä kaikki ei tietenkään voi mahtua porvarillisen yhteiskunnan ilmaa hengittävän loiseläjän päähän. Hän voi vain kauhistuksen tuntein ajatella sellaista yhteiskunnan uudistamista, jonka tapahduttua hänen sekä muiden hänen kaltaistensa pitäisi tehdä työtä! Kysykää keneltä tahansa pankkiirilta tai raharuhtinaalta, keneltä tahansa pörssi- tai liikekeinottelijalta, kysykää heidän jälkeläisiltään, liehittelijöiltään ja rakastajattariltaan, miten he suhtautuvat sellaisiin tulevaisuuden näköaloihin. Tuskinpa kukaan heistä kykenee kuvittelemaan suurempaa onnettomuutta tai pahempaa kohtalon kirousta kuin rehellinen työteliäs elämä. Heitä puistattaa jo pelkkä ajatuskin, että joskus syntyy koko kansan valta, joka kutsuu heidät osallistumaan johonkin yhteiskunnalle hyödylliseen työhön. Ja kun heidän aivoissaan kangastelee ajatus, että neuvostoyhteiskunnan esimerkki herättää mielikuvia mainitunlaisesta tulevaisuudesta, silloin kaikkein tasapainottomimmat heidän joukostaan joutuvat oitis poliittisen hysterian valtaan ja alkavat huutaa apua.

ETEVÄMMYYS

Sosialistisen tuotantotavan etevämyys kapitalistiseen verrattuna tuli vakuuttavasti ilmi jo Neuvostoliiton ensimmäisten viisivuotissuunnitelmien aikoina. Kaikki porvari-

lehtien ennustelut suurenmoisten viisivuotissuunnitelmien »toteutumattomuudesta» osoittautuivat vääriksi. Samaan aikaan raukesivat tunnettujen sosialidemokraattisten imperialismin käskyläisten toiveet siitä, että monopoliyhtymät kykenevät luomaan kapitalistisen anarkian tilalle lujan ja monoliittisen »organisoidun kapitalismin». Mitään siihen viittaavaa ei tapahtunut. Päinvastoin, kapitalistisen maailman jaksoittaiset talouspulat paisuivat yhä tuhoisammiksi ja yhä tiheämmin toistuviksi onnettomuuksiksi. Joukkotyöttömyys kävi kehittyneimmän kapitalismin maissa krooniseksi ilmiöksi. Tuotantokoneiston jatkuva vajaakuoritus osoitti selvästi, että kapitalismi ei enää kykene käyttämään nykyisiä tuotantovoimia, saati sitten kehittämään uusia.

Eräät naiivit pääomapyhätön palvelijat hämmästelevät, miksi vanhojen teollisuusmaiden suurimmat trustit ja yhtymät eivät kykene laajentamaan tuotantoa samalla tavalla kuin vastikään rakennetut Neuvostoliiton tehtaat. Moisia naiiveja kysymyksiä kuullessaan kapitalististen trustien ja yhtymien johtomiehet varmaan kohauttelevat halveksuvasti olkapäitään : »Miksi meidän pitäisi laajentaa tuotantoa? Se ei ole meidän etumme mukaista. Meidän asianaamme on tehdä rahaa eikä rakennella tulevaisuuden yhteiskuntaa. Meitä kiinnostaa vain tuotteiden hintojen nousu, liikevoittojemme lisääminen, eikä se käy päinsä lainkaan tuotantoa laajentamalla, vaan sitä rajoittamalla.»

Omien tavoitteidensa näkökulmasta kapitalististen monopoliyhtymien päämiehet ovat tietysti oikeassa. Heidän *tavoitteensa* vain ovat kansanvastaisia, jyrkästi ristiriitaisia yhteiskunnan etujen kanssa.

Samaan aikaan kun Neuvostoliiton talous alentaa jatkuvasti hintoja ja kehittää korkeimmilleen tuotantovoimia, kapitalistiset monopoliyhtymät korkean hintatason säilyttämiseksi eivät ainoastaan turvaudu tuotannon supistamiseen, vaan pysäyttävät kokonaisia »liikoja» teollisuuslaitoksia ja usein jopa hävittävät suuria eriä valmiita tuotteita. Sosialistinen talousjärjestelmä käyttää hyväkseen kaikkia mahdollisia teknisiä parannuksia, kapitalistiset monopolit, kuten tiedämme, jarruttavat rauhanomaista tekniikan edistystä. Sosialistinen talous kehittyy laajojen, käytännöllisesti katsoen rajattomien kotimaanmarkkinoiden varassa. Kapitalistiset yhtymät ovat vallanneet yksin-

oikeuden suppeiden kotimaisten menekkimarkkinoiden valvontaan ja havittelevat ulkomaanmarkkinoita, mutta kaventavat ahnaalla saalistuksellaan yhä enemmän toimikenttäänsä niin omassa kuin muissakin maissa.

Tämän kaiken vuoksi ei ole ihmekään, että kapitalistista järjestelmää kouristelee yleinen kriisi, joka on entisestään kärjistynyt toisen maailmansodan jälkeen, sillä välin kun sosialistinen neuvostoyhteiskunta kasvaa ripeästi yhä suurempaan kukoistukseen.

Neuvostolaisen suunnitelmatalouden esimerkillä on nykyään valtavan suuri uudistava vaikutus useiden muiden Euroopan maiden talouselämään. Kaikki uuden demokraatian maat Itä- ja Kaakkois-Euroopassa ovat alkaneet soveltaa laajemmassa tai suppeammassa mitassa suunnitelmallisen talouspolitiikan menetelmiä sikäli kuin se on mahdollista siellä vallitsevissa oloissa. Arvokas kokemus osoittaa jo, että jatkamalla johdonmukaisesti samaa politiikkaa nuo maat voivat saavuttaa erinomaisia tuloksia.

Aivan toisin on asianlaita Englannissa ja Ranskassa. Hallituspuolueiden — labouristien ja sosialistien — keskuudessa siellä kuulee vaikka kuinka paljon puheita suunnitelmataloudesta. Mutta käytännössä ei ole nähtävissä minkäänlaista suunnitelmallisuutta eikä mitään parannusta vaikeaan taloudelliseen asemaan. Pikemminkin päinvastoin. Mistä tämä johtuu?

Ilmeisesti siitä, että siellä on pukki pantu kaalimaan vartijaksi. Saatuaan täyden vapauden pukki toimii kaalimaassa oman »suunnitelmansa» mukaan. Ja samoin tekee kapitalisti, eritoten suurkapitalisti. Hän viittaa kintaalla yhteiskunnan eduille. Hän ryöstää työläisiä, ryöstää kansaa ja missä voi, ryöstää yhtiökumppaneitaankin. Jokaisessa maassa, missä suurkapitalisti pitää käsissään tosiasiallisen vallan ohjaksia, missä ministerit tottelevat häntä kuuliaisesti, siellä joudutaan väistämättä tuhoisan taloudellisen kriisin kouriin, siellä jatkuu yleinen kurjistuminen ja kaikenkarvaisten loiseläjien joukko kasvaa.

Siellä taasen, missä työkanasa on noussut maansa todelliseksi isännäksi ja yhteiskunnan etuja päättävästi puolustava kansanvalta murtaa monopolipääoman mahdin, siellä elämä kehittyy noususuuntaan.

Luultavasti kaikkein vaikuttavin sosialistisen neuvostojärjestelmän ilmaus on Neuvostoliiton työtätekevien työntusiasmi, sosialistinen kilpailu ja stahanovilaisliike.

Koettakaapa herättää jonkin porvarillis-demokraattisen tai fasisin maan työväenjoukoissa työntusiasmia! Siitä ei tule mitään. Englannin työväenpuolueen johtajat koettavat alituisesti innoittaa työläisiä urotekoihin työrintamalla. Mutta mikä vipusin voi pakottaa orjatyön raskauttamat työläiset, joilla ei ole varmuutta huomisesta toimeentulosta, raatamaan intomielin kapitalistin rikastuttamiseksi tai porvarillisen valtion hyväksi, kun tämä ei huolehdi työläisten, vaan kapitalistien hyvinvoinnista. Sellaista vipusinta ei ole eikä voi olla.

Toisin on asia Neuvostoliitossa. Täällä jokaiselle kansalaiselle on taattu oikeus työhön ja jokainen saa työnsä mukaista palkkaa. Täällä kaikki työtätekevät tietävät työskentelevänsä omaksi hyväkseen, sosialistisen yhteiskuntansa hyväksi eikä riistäjien ja loiseläjien ylläpitämiseksi. Työtätekevät tietävät myös, että neuvostovaltio huolehtii heistä alituisesti. Tuotannon kehittäminen Neuvostoliitossa tapahtuu rinnan työtätekevien elintason järjestelmällisen kehittämisen kanssa.

Tästä sosiaalisesta maaperästä on aivan luonnollisesti versonut ja versoo alituisesti työtätekevien arvokas moraalinen yllyke koko maailmaa hämmästyttävään työljuuteen.

KOKO EDISTYKSELLISEN IHMISKUNNAN LIPUNKANTAJA

Sosialismin viholliset höpisevät »rautaesiripusta», joka mukamas erottaa Neuvostoliittoa muista maista. Sitä jankuttaa jääräpäinen uuden sodan lietsoja Churchill, sitä jankuttaa mielihalusta myös työväenpuolueen johtaja Attlee. Jospa asia todella olisi niin, kuinka tyytyväisiä nuo herrat mahtaisivatkaan olla! Jos porvarillisten maiden työtätekevät eivät saisi tietää mitään neuvostokansan asioista... Jos vähäisinkään totuuden sana sosialismin kasvusta ei pääsis pujahtamaan »rautaesiripun» läpi... Voisivatko kapitalismin henkivartijat toivoakaan parempaa!

Mutta heidän onnettomuudekseen sellaista »esirippua» ei ole. Imperialistit ovat itse yrittäneet pystyttää »rautaesirippua» neuvostovaltion ympärille, ahertaneet vuosikymmeniä tämän hankkeen parissa ja nolanneet itsensä pahanpäiväisesti.

Nykyään totuus neuvostomaasta pääsee leviämään ul-

komaiden työtätekevien tietoisuuteen paljon helpommin kuin sanokaamme kymmenen vuotta sitten. Sosialismin ja demokratian vihollisten on nyt paljon vaikeampi tukahduttaa tätä totuutta. He ovat laskeneet liikkeelle merellisen valheita ja parjauksia, mutta tosiasiat ovat sitkeähenkisiä, ne eivät huku vedessäkään.

Imperialistit tekivät vuosikymmenien kuluessa kaikkensa estääkseen neuvostovaltiota lujittumasta. Se kuitenkin lujittui johdonmukaisesti kaikesta vahingonteosta huolimatta. Sitten kansainvälinen taantumus asetti toivonsa Hitlerin Saksan ja sen liittolaisten hyökkäykseen. Kansainvälinen taantumus auttoi saksalaista fasismia aloittamaan maailmansodan. Mutta neuvostovaltion voimat osoittautuivat sen vihollisten voimia suuremmiksi. Sankarillinen neuvostokansa murskasi fasisihyökkääjien armeijat ja saavutti täydellisen voiton.

Tämän maailmanhistoriallisen voiton ansiosta Neuvostoliitto vahvistui entisestäänkin, koko imperialisminvastainen leiri voimistui ja kansainvälinen imperialismien leiri heikkeni. Olihan fasismin ja taantumuksen vaarallisimmat pesäkkeet hävitetty perusteellisesti. Imperialistinen leiri kuitenkin yrittää koota jälleen hyökkäyshenkisiä, demokratianvastaisia voimia, tällä kertaa amerikkalaisten taantumuksellisten johdolla. Kahden leirin välinen poliittinen taistelu jatkuu.

Neuvostoliitto ja kansandemokraattiset valtiot antavat etusijan rauhanomaiselle yhteistoiminnalle Yhdistyneiden Kansakuntien kesken. Ne vaativat vilpittöntä yhteistoimintaa, joka perustuu kaikkien rauhaa rakastavien kansakuntien suvereniteetin ja tasa-arvoisuuden tunnustamiseen, niiden laillisten oikeuksien ja etujen kunnioittamiseen. Tällainen demokratian alkeellisimpien periaatteiden varaan rakentuva yhteistoiminta ei kuitenkaan ole mieleistä amerikkalaisille imperialisteille ja muille kansanvastaisille taantumuksellisille. Kansojen riippumattomuus ja suvereniteetti on niiden vastuksena. Niiden ahaat ekspansio-suunnitelmat tähtäävät maailmanherruuteen, vapaiden kansojen orjuutukseen, demokratian ja sosialismin voimien nujertamiseen.

Kansojen taistelussa imperialistisen leirin kansanvastaisen seikkailuhenkisten suunnitelmien tyrmäämiseksi on johtava sija suurella sosialismin maalla, joka on puolueen johdolla saavuttanut kolmen vuosikymmenen aikana ennen

näkemättömiä historiallisia voittoja ja kulkee nyt varmasti eteenpäin kohti edistyksellisen ihmiskunnan korkeinta päämäärää — kommunistisen yhteiskunnan riemuvoittoa.

Neuvostokansa on edistyksellisen ihmiskunnan lipunkantaja. Se on kansojen ystävyuden ja veljeyden suuren aatteen vaalija. Työtätekevien monimiljoonaiset joukot kaikkialla maailmassa kohdistavat toiveikkaasti katseensa neuvostokansaan. Ne rakastavat sitä. Ja ahnaat imperiaalistiset saalistajat vihaavat sitä juuri sen tähden, että työtätekevät heidän omissa maissaan rakastavat sitä.

Neuvostokansa seisoo valppaana luomansa kansojenvälisen rauhan, demokratian ja sosialismin järkkymättömän tukikohdan vartiossa. Tällaisen kansan ensimmäisenä *kansainvälisenä* velvollisuutena ilmeisesti onkin pysyä voimakkaana ja mahtavana, aina vain mahtavampana.

Aikakauslehti »Novoje Vremja»,
1947, n:o 45

Suomennettu tätä kokoelmaa varten